



Նախագահ Դիտեր Ֆ. Ուլսդորֆ
Առաջին Նախագահության Երկրորդ Խորհրդակալան

Սպասելով դեպի Դամասկոս տանող ճանապարհին

*Նրանք ուլքեր ջանասիրաբար ցանկանում են սովորել
Քրիստոսի մասին, ի վերջո, կճանաչեն Նրան:*

Աշխարհի պատմության ամենանշանավոր դեպքերից մեկը տեղի ունեցավ Դամասկոսի ճանապարհին: Դուք լավ գիտեք Սոդոսի՝ մի երիտասարդ տղամարդու պատմությունը, որը «վնաս էր տալիս եկեղեցուն. Եւ տանից տուն էր մտնում, [Սրբերին մատնում] բանտի մեջ»:՝ Սողոսն այնքան թշնամաբար էր գործում, որ վաղեմի Եկեղեցու շատ անդամներ փախսան Երուսաղեմից, հուսալով խույս տալ նրա բարկությունից:

Սողոսը հալածում էր նրանց: Բայց երբ «մոտեցավ Դամասկոսին, եւ հանկարծակի նորա չորս կողմով լոյս փայլեց երկնքիցը: Եւ նա գետնի վերայ ընկած՝ մի ձայն լսեց, որ ասում էր նորան, Սաուղ, Սաուղ, ի՞նչու ես ինձ հալածում»:

Եւ նա գետնի վերայ ընկած՝ մի ձայն լսեց, որ ասում էր նորան, Սաուղ, Սաուղ, ի՞նչու ես ինձ հալածում»:՝

Այս փոխակերպող պահը Սողոսին հավիտյան փոխեց: Իրականում,

այն փոխեց աշխարհը:

Մենք գիտենք, որ այսպիսի դրսևորումներ պատահում են: Փաստորեն, մենք վկայում ենք, որ նմանատիպ աստվածային փորձառություն պատահեց 1820 թվականին Ջոզեֆ Մմիթ անունով մի տղայի հետ: Մեզ համար պարզ և հաստատուն վկայություն է այն, որ երկինքները բաց են կրկին և որ Աստված խոսում է Իր մարգարեներին և առաքյալներին հետ: Աստված լսում է և պատասխանում Իր զավակների աղոթքներին:

Այնուամենայնիվ, կան ոմանք, ուլքեր զգում են, որ մինչև իրենք Սողոսի կամ Ջոզեֆ Մմիթի նման փորձառություն չունենան, չեն կարող հավատալ: Նրանք մոտ են կանգնած մկրտության ջրերին, բայց չեն մտնում: Նրանք սպասում են վկայության շեմին, բայց չեն կարողանում իրենց տրամադրել ընդունել ճշմարտությունը: Հավատքի փոքրիկ քայլեր կատարելու փոխարեն՝ աշակերտու ճանապարհին գտնվելիս

նրանք կամենում են տպավորիչ իրադարձություն, որը կստիպի իրենց հավատալ:

Նրանք անցկացնում են իրենց օրերը՝ սպասելով դեպի Դամասկոս տանող ճանապարհին:

Հավատքը գալիս է, երբ ամեն անգամ մեկ քայլ ես անում

Եկեղեցու մի սիրելի քույր հավատարիմ անդամ էր եղել ողջ իր կյանքում: Բայց նա կրում էր մի անձնական վիշտ: Տարիներ առաջ նրա դուստրը մահացել էր կարճատև հիվանդությունից հետո և այս ողբերգությունից ստացած վերքերը դեռ հետապնդում էին նրան: Նա տանջվում էր այն խորը հարցերից, որոնք ուղեկցում են այնպիսի մի իրադարձության, ինչպիսին սա էր: Նա անկեղծորեն ընդունում էր, որ իր վկայությունը անցյալում ունեցածի նման ուժեղ չէր: Նա զգում էր, որ մինչև երկինքները չբացվեին իր համար, նա չէր կարողանա կրկին հավատալ:

Այսպիսով, նա հայտնվեց սպասելու ճանապարհին:

Կան ուրիշ շատերը, ուլքեր տարբեր պատճառներով հայտնվում են դեպի Դամասկոս տանող ճանապարհին սպասելիս: Նրանք հետաձգում են լիարժեք աշակերտ դառնալու իրենց ճակատագիրը: Նրանք հույս ունեն քահանայություն ստանալ, բայց հաստատուն չեն այդ արտոնությանը արժանի ապրելու մեջ: Նրանք ցանկանում են տաճար մտնել, բայց հետաձգում են հավատքի վերջնական քայլը՝ արժանավոր լինելը: Նրանք շարունակում են սպասել, երբ Քրիստոսին իրենց կտան այնպես, ինչպես Նա պատկերված է Կարլ Բլոխի հիասքանչ նկարում, ինչը մեկընդմիջտ իրենցից կհեռացնի բոլոր իրենց կասկածներն ու երկյտոլները:

Իրականում, նրանք ուլքեր ջանասիրաբար ցանկանում են սովորել Քրիստոսի մասին, ի վերջո, կճանաչեն Նրան: Նրանք անձնապես կստանան Վարդապետի աստվածային դիմանկարը, թեև ամենահաճախը այն գալիս է հանելուկի ձևով՝ ամեն անգամ մի մասնիկ ստանալով: Յուրաքանչյուր



առանձին մասնիկ հնարավոր չէ ինքնին հեշտորեն ճանաչել. կարող է պարզ չլինել, թե ինչպես է այն կապված ամբողջի հետ: Բայց յուրաքանչյուր մասնիկ օգնում է մեզ մի փոքր ավելի հստակորեն տեսնել մեծ պատկերը: Ի վերջո, հետո երբ բավականին մասնիկներ են միասին դրվում, մենք ըմբռնում ենք այդ ամենի սքանչելի գեղեցկությունը: Ապա ետ նայելով մեր փորձառությանը, մենք տեսնում ենք, որ Փրկիչն իսկապես եկել է և մեզ հետ է եղել այդ ողջ ընթացքում՝ ոչ թե հանկարծակի ու անմիջապես, այլ՝ հանդարտորեն, մեղմորեն, գրեթե աննկատ:

Սա կարող է լինել մեր փորձառությունը, եթե մենք առաջ շարժվենք հավատքով և շատ երկար չսպասենք դեպի Դամասկոս տանող ճանապարհին:

Ականջ դրեք և ուշադրություն դարձրեք

Ես վկայում եմ, որ մեր Երկնային Հայրը սիրում է Իր զավակներին: Նա սիրում է մեզ: Նա սիրում է ձեզ: Անհրաժեշտության դեպքում, Տերը նույնիսկ կտանի ձեզ խոչընդոտների կողքով, երբ դուք փնտրեք Նրա խաղաղությունը կտրված սրտով և ապաշխարող հոգով: Հաճախ Նա խոսում է մեզ հետ այն ձևով, որ մենք կարողանում ենք լսել միայն մեր սրտով: Նրա ձայնն ավելի լավ լսելու համար իմաստուն կլինեն անջատելի աշխարհիկ ժխորի ձայնը մեր կյանքում: Եթե մենք անտեսում ենք

կամ փակում մեզ Հոգու հուշումների առաջ, ինչ որ պատճառով դրանք դառնում են ավելի աննկատ, մինչև որ մենք չենք կարողանում դրանք այլևս լսել: Եկեք սովորենք լսել Հոգու հուշումները, ապա ուշադիր լինել դրանց հանդեպ:

Մեր սիրելի մարգարե Թոմաս Ս. Մոնսոնը մեզ համար այս հարցում մեծ օրինակ է հանդիսանում: Հոգու հուշումների հանդեպ նրա ուշադրության մասին պատմությունները բազմաթիվ են: Երեց Ջեֆրի Ռ. Հոլլանդը պատմում է այդպիսի մի փորձառության մասին:

Մի անգամ, երբ Նախագահ Մոնսոնը հանձնարարությամբ գտնվում էր Լուիզիանայում, մի ցցի նախագահ հարցրեց նրան, թե արդյո՞ք նա ժամանակ ուներ այցելելու 10 տարեկան Քրիսթալ անունով մի աղջկա, որը գտնվում էր քաղցկեղի վերջին փուլում: Քրիսթալի ընտանիքն աղոթում էր, որ Նախագահ Մոնսոնը զար: Բայց նրանց տունը շատ հեռու էր գտնվում, իսկ օրակարգն այնքան հագեցած էր, որ ժամանակ չկար: Այսպիսով փոխարենը Նախագահ Մոնսոնը խնդրեց, որ նրանք ովքեր պետք է ասեին աղոթքները ցցի համաժողովի ժամանակ, Քրիսթալի անունը ընդգրկեին իրենց աղոթքներում: Անկասկած Տերը և ընտանիքը կհասկանային:

Համաժողովի շաբաթ օրվա նիստի ընթացքում, երբ Նախագահ Մոնսոնը կանգնեց խոսելու, Հոգին շնջաց. «Թույլ տու՛ք Երեխաներին

ինձ մոտ գան, եւ մի արգիլե՛ք դրանց. որ այդպիսիներին է Աստուծոյ արքայութիւնը»:³

Նրա արտահայտությունները դարձան աղոտ: Նա փորձեց հետևել ժողովի նախագծված թեմային, բայց [փոքրիկ աղջկա] անունն ու պատկերը չէին հեռանում մտքից:⁴

Նա լսեց Հոգուն և փոխեց իր օրակարգը: Հաջորդ օրը վաղ առավոտյան Նախագահ Մոնսոնը թողեց իննսունինին և ճամփորդեց բազմաթիվ մղոններ, որպեսզի լիներ այդ մեկի մահճակալի կողքին:

Տեղ հասնելուն պես, նա «նայեց Երեխային, որը լուրջ հիվանդ էր և այնքան թույլ, որ չէր կարող բարձրանալ տեղից և խոսել: Հիվանդությունը նրան արդեն զրկել էր տեսողությունից: Խորապես ազդված այդ տեսարանից և Տիրոջ Հոգուց, Եղբայր Մոնսոնը վերցրեց Երեխայի թույլ ձեռքն իր ավի մեջ: «Քրիսթալ, - շնջաց նա: - Ես այստեղ եմ»:

Մեծ ջանք գործադրելով նա շնջաց ի պատասխան. «Եղբայր Մոնսոն, ես գիտեի, որ կգաք»:⁵

Իմ սիրելի եղբայրներ և քույրեր, եկեք ձգտենք լինել նրանց կողքին, ում Տերը կարող է վստահել՝ լսելու Իր շշուջները և պատասխանելու, ինչպես Մողոսն արեց դեպի Դամասկոս տանող իր ճանապարհին՝ «Տեր, ի՞նչ ես կամենում որ անեմ»:⁶

Ծառայել

Մեկ այլ պատճառ, երբ մենք երբեմն չենք ճանաչում Տիրոջ ձայնը մեր կյանքում, այն է, որ Հոգու հայտնությունները գուցե չեն գալիս ուղղակի մեզ, որպես մեր աղոթքների պատասխան:

Մեր Երկնային Հայրն ակնկալում է մեզանից, որ մենք առաջինը ուսումնասիրենք, իսկ հետո աղոթենք մեր անձնական կյանքում առաջնորդության համար, երբ փնտրում ենք մեր հարցերի և մտահոգությունների պատասխանները: Մենք ունենք մեր Երկնային Հոր հավաստիացումը, որ Նա կլսի և կպատասխանի մեր աղոթքներին: Պատասխանը կարող է գալ վստահելի ընկերների և ընտանիքի անդամների ձայնով և իմաստությամբ, սուրբ գրությունների և մարգարեների խոսքերի միջոցով:



Իմ փորձառության համաձայն մեր ստացած ամենագորավոր հուշումները ոչ թե միայն մեր իսկ օգտի, այլ նաև ուրիշների օգտի համար են: Եթե մենք մտածում ենք միայն մեր մասին, մենք կարող ենք մեր կյանքում բաց թողնել ամենահզոր հոգևոր փորձառություններից և խորը հայտնություններից մի քանիսը:

Նախագահ Մպենսեր Վ. Քիմբալն ուսուցանել է այս տեսակետը.

«Աստված, իհարկե, նկատում է մեզ և հետևում մեզ վերևից: Բայց, սովորաբար, մեկ այլ անձնավորության միջոցով է, որ նա բավարարում է մեր կարիքները: Ուստի կարևոր է, որ մենք ծառայենք միմյանց»:⁷ Եղբայրներ և քույրեր, մեզանից յուրաքանչյուրն ունի ուխտով պատասխանատվություն՝ լինել նրբազգաց ուրիշների կարիքների հանդեպ և ծառայել ինչպես Փրկիչն արեց՝ օգնության հասնելով, օրհնելով և բարձրացնելով նրանց, ովքեր մեր շրջապատում են:

Հաճախ մեր աղոթքի պատասխանը գալիս է ոչ թե այն պահին,

երբ մենք մեր ծնկների վրա ենք, այլ երբ մենք ոտքի վրա ենք՝ ծառայելով Տիրոջը և մեր շրջապատում լինողներին: Ծառայության անեսասեր քայլերը և նվիրաբերումը մաքրում են մեր հոգիները, հեռացնում մեր հոգևոր աչքերի թեփուկները և բացում են երկնքի պատուհանները: Դառնալով ինչ որ մեկի աղոթքի պատասխանը, մենք հաճախ պատասխան ենք գտնում մեր սեփական աղոթքներին:

Կիսվել

Կան դեպքեր, երբ Տերը մեզ բացահայտում է բաներ, որոնք նախատեսված են միայն մեզ համար: Այնուամենայնիվ, շատ ու շատ դեպքերում Նա վստահում է վկայություն ճշմարտության մասին նրանց, ովքեր կկիսվեն ուրիշների հետ: Այսպես է եղել յուրաքանչյուր մարգարեի հետ՝ Ադամի օրերից սկսած: Նույնիսկ ավելին՝ Տերը սպասում է, որ Իր Եկեղեցու անդամները «բացեն իրենց բերանները» բոլոր ժամանակներում հայտարարելով [Նրա] ավետարանը ցնծության հնչումով:⁸

Սա միշտ չէ, որ հեշտ է: Ոմանք ավելի շուտ ձեռնասայլ քարշ կտան տափաստանով, քան կշռափեն հավատքի և կրոնի թեման իրենց ընկերների և աշխատակիցների հետ: Նրանք անհանգստանում են, թե ինչպես ուրիշները կվերաբերվեն դրան կամ ինչպես այն կարող է վնասել իրենց փոխհարաբերություններին: Դա չպետք է այդպես լինի, որովհետև մենք ուրախ ուղերձով ենք կիսվում՝ ցնծության ուղերձով:

Տարիներ առաջ մեր ընտանիքն ապրում էր և աշխատում մարդկանց մեջ, ովքեր գրեթե շատ դեպքերում մեր հավատքից չէին: Երբ նրանք հարցնում էին, թե ինչպես էինք անցկացրել մեր հանգստյան օրերը, մենք ձգտում էինք խուսափել ընդհանուր թեմաներից՝ սպորտային իրադարձություններ, կինոնկարներ կամ եղանակ, և փորձում էինք կիսվել հոգևոր փորձառություններով, որոնք մենք ընտանիքով ունեցել էինք այդ օրերին: Օրինակ՝ թե ինչ ասաց մի երիտասարդ խոսնակ *Երիտասարդներին զորացնելու համար* գրքուկի չափանիշների մասին կամ ինչպես էինք հուզվել մի երիտասարդի խոսքերից, որը մեկնում էր միսիա կամ էլ ինչպես էր ավետարանն օգնել մեզ որպես ընտանիք հաղթահարել մի առանձնահատուկ մարտահրավեր: Մենք փորձում էինք չբարոզել կամ չլինել ամբարտավան: Կինս՝ Հարիեթը միշտ լավագույնն էր, երբ ոգեշնչող, վեհացնող կամ հումորով մի բան էր գտնում և դրանով կիսվում: Սա գրեթե միշտ տանում էր դեպի ավելի խորը քննարկումների: Բավականին հետաքրքիր է. երբ խոսում էինք մեր ընկերների հետ կյանքի մարտահրավերները հաղթահարելու մասին, հաճախ էինք լսում այս դատողությունը. «Ձեզ համար հեշտ է, դուք ունեք ձեր եկեղեցին»:

Մեր տրամադրության տակ ունենալով այսքան շատ սոցիալական լրատվացանցներ և բազմաթիվ քիչ կամ շատ օգտակար հարմարանքներ, ավետարանի բարի լուրով կիսվելն ավելի հեշտ է դառնում, ազդեցությունն ավելի է լայն է տարածվում, քան երբևէ նախկինում: Իրականում, ես գրեթե վախենում եմ,

որ ոմանք արդեն ուղարկել են այսպիսի տեքստային ուղերձներ. «Նա խոսում է արդեն 10 րոպե և դեռ ոչ մի համամանություն օղագնացության հետ»: Իմ սիրելի երիտասարդ բարեկամներ, հավանաբար Տիրոջ խրատասանքը «բացել [ձեր] բերանները»,⁹ այսօր ներառի նաև «օգտագործեք ձեր ձեռքերը» արտահայտությունը՝ առցանց օրագիր գրելու և ավետարանի բարի լուրի մասին աշխարհին տեքստային ուղերձ ուղարկելու համար: Բայց խնդրում ենք հիշեք, ամեն ինչ ճիշտ տեղում և ճիշտ ժամանակին:

Եղբայրներ և քույրեր, ժամանակակից տեխնոլոգիայի օրհնությամբ մենք կարող ենք արտահայտել Իր զավակների համար Աստծո մեծ ծրագրի համար մեր երախտագիտությունը և ուրախությունը մի ձևով, որ հնարավոր լինի այն լսել ոչ միայն մեր աշխատավայրում, այլ ողջ

աշխարհում: Երբեմն վկայության մեկ հատիկ արտահայտությունը կարող է շարժման մեջ դնել իրադարձություններ, որոնք կազդեն ինչ որ մեկի կյանքի վրա հավերժության համար:

Ավետարանը քարոզելու ամենաազդեցիկ ուղին օրինակի միջոցով է: Եթե մենք ապրենք համաձայն մեր հավատքի, մարդիկ կնկատեն դա: Եթե Հիսուս Քրիստոսի դեմքը փայլի մեր կյանքում,¹⁰ եթե մենք հրճվանքով լի լինենք և՛ խաղաղության մեջ աշխարհի հետ, մարդիկ կուզենան իմանալ՝ ինչո՞ւ: Ամենամեծ քարոզներից մեկը, որ երբևէ հնչել է միսիոներական աշխատանքի մասին, այս պարզ միտքն է, որը վերագրվում է Սբ. Ֆրենսիսին՝ Մսիգեից. «Քարոզեք ավետարանը ամբողջ ժամանակ և, անհրաժեշտության դեպքում, օգտագործեք խոսքեր»:¹¹ Այդ անելու հնարավորություններն ամենուրեք մեր շուրջ են:

Բաց մի թողեք դրանք՝ չափից դուրս երկար սպասելով դեպի Դամասկոս տանող ճանապարհին:

Դամասկոս տանող մեր ճանապարհը

Ես վկայում եմ, որ Տերը մեր օրերում խոսում է իր մարգարեների և առաքյալների հետ: Նա խոսում է նաև բուրդի հետ, ովքեր գալիս են դեպի Նա մաքուր սրտով, անկեղծ միտումով:¹²

Մի կասկածեք: Հիշեք. «Երանի նորանց, որ չեն տեսել եւ հաւատում են»:¹³ Աստված սիրում է ձեզ: Նա լսում է ձեր աղոթքները: Նա խոսում է Իր զավակների հետ և պիտիանք, հանգստություն, խաղաղություն և ըմբռնում տալիս նրանց, ովքեր փնտրում են Նրան և հարգում Նրան՝ քայլելով Նրա ուղով: Ես բերում եմ իմ սրբազան վկայությունը, որ Հիսուս Քրիստոսի Վերջին Օրերի Մրբերի Եկեղեցին հետևում է սահմանված ընթացքին: Մենք ունենք կենդանի մարգարե: Այս Եկեղեցին առաջնորդվում է Նրա կողմից, ում անունը մենք կրում ենք, այսինքն՝ Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսի:

Եղբայրներ և քույրեր, սիրելի ընկերներ, եկեք երկար չսպասենք դեպի Դամասկոս տանող *մեր* ճանապարհին: Փոխարենը, եկեք խիզախորեն առաջ շարժվենք հավատքով, հույսով և զթությամբ, և մենք կօրհնվենք լույսով, որը բուրդս որոնում ենք ճշմարիտ աշակերտության ուղու վրա: Մրա համար ես աղոթում եմ և թողնում ձեզ իմ վկայությունը՝ Հիսուս Քրիստոսի անունով, ամեն: ■

ՀՂՈՒՄՆԵՐ

1. Գործք 8.3:
2. Գործք 9.3-4:
3. Մարկոս 10.14:
4. Stu Jeffrey R. Holland, “President Thomas S. Monson: Always ‘on the Lord’s Errand,’” *Tambuli*, Oct.–Nov. 1986, 20:
5. Jeffrey R. Holland, *Tambuli*, Oct.–Nov. 1986, 20.
6. Գործք 9.6:
7. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), 82.
8. Վարդապետություն և Ուխտեր 28.16:
9. Վարդապետություն և Ուխտեր 60.2:
10. Տու Սլմա 5.14:
11. In William Fay and Linda Evans Shepherd, *Share Jesus without Fear* (1999), 22.
12. Տու Մորոնի 10.3-5:
13. Հովհաննես 20.29:

Սան Պաոլո, Բրազիլիա

